

על תגובתו של אורי אבנרי להענקת פרס-נובל לשלום לאלי ויזל (מיכתב לאלי ויזל, העולם הזה 29.10.86). קראתי את מיכתבו הגלוי של אורי אבנרי לחתן פרס-נובל אלי ויזל. מאחר שלא ידע לי אם ויזל מתכוון לענות לו, הריני מעוניין לנסח תשובה, בשמו ובמקומו. אני רואה זכות לעצמי לעשות זאת, כקורא של כתבי ויזל, וכצופה במחוזות וכמי שחלק משיפחו (תושבי הלא-משטארט בגרמניה) הושמדו בשואה. במיכתבו של אבנרי יש כמה רמזים שמטרתם לקבוע מראש את דעת הקורא עליי — היותי עיתונאי לשעבר, מגוריי בח"ל, מראה פניי המעונה ועיסוקי הקבוע בשואה. כעיתונאי, בחרתי יסכים עימי שאין המיקצוץ נחות. אין זה, בדרך כלל, עיסוק אינטלקטואלי, אך עדיין יש ויש במיקצוץ העיתונות אנשים בעלי רמה. אינני תושב ישראל, אך אין, לדעתי, הכרח להיות תושב ישראל כדי לבטא דעות יהודיות. אינני מתבייש במראה פניי המיוסרים וגם לא בכך שאני מקדיש את כל זמני לנושא השואה («שואה», בלשוננו). ראוי הוא הנשוא שיקרש לו מיפעל-חיים של אדם אחד ואף של רבים. ועתה, להערות ענייניות: במיכתבו הביע אבנרי ספק אם נושא השואה רלוואנטי לימינו ואם העיסוק בו יש בו כדי להציל חי-אדם. כן, וכן. השואה היתה מאורע היסטורי ללא תקדים וסיכסס של מאורעות כאלה שהם פורצים את מחסום האפשרות. הבלתי-אמון הופך אפשרות ואף פיתוי. מאז השואה אירעו שואות קטנות יותר, אך לא פחות חמורות: בקמבודיה, בנאפורה ועוד.

אולם דומה שלא על כך יצא קיצפו עליי, אלא על שאני מקדיש מזמני לענייני העם היהודי ולא לצרות של כל יצורית-בל — שחורי דרום אפריקה, אינדיאנים, פלסטינים. אינני תורם למען איכות-הסביבה ולמאבק נגד ציד-הלווייתנים.

האם חתן פרס-נובל, הבישוף דומונד טוטו, משהוענק לו הפרס, נשאל מדוע איננו עוסק בפרשת ביאפורה או קמבודיה? די שמילא חובתו במיגור חשבו אחד, וכך נהגתי גם אני. כשם אלי ויזל, קוראו וקוראו הנאמן של אורי אבנרי, פרדי באומן, כבר מעש

1986 זה לא 1948

על הצעתו של אורי אבנרי לשינוי שיטת הבחירות (ננים חדשות במראה, העולם הזה 22.10.86).

אני קורא קבוע של העולם הזה מזה שנים רבות. תמיד, ללא יוצא מן הכלל, לא הסכמתי עם אורי אבנרי. עתה, לראשונה, הנני מסכים איתו, לחלוטין.

מעולם לא תוכננה, הותאמה ונבנתה מערכת פוליטית (וכפי שהדבר צריך להתבטא בשיטת הבחירות לכנסת) למדינת ישראל. פשוט אכלו מה ששכ-גוריון בישל בשנת 1948.

אן, בשולי מלחמת העצמאות, לא היתה ברירה אלא לצלם מצב קיים במיכנה הפוליטי. אבל היום 40 שנה לאחר מכן מגיע לנו שנוש, נחשוב ונתאים לעצמנו מערכת פוליטית-חברתית לעתיד, ושינוי שיטת הבחירות הוא רק חלק מהשינוי הדרוש.

אליעזר (ציטטה) כהן, תל-אביב

אמור לי את פסוקך

על פסוק אחד מספר תהילים (מיכתבים, העולם הזה 5.11.86). זה תמיד ככה כאשר מבקשים לצטט מקור זה או אחר להוכחת צידקת טענתך. גם מהגרסא אלכסנדר ורחיק עשה כך, בבקשו לתאר, במיכתבו להעולם הזה, את טיבם של פקדי המדינה. ורחיק בחר בפסוק הפסימי (והאחרון) של פרק י"ב בתהילים («סביב רשעים יתהלכו»). כשרק פסוק אחד לפני כן כבר מצוי המוצא: «אתה, ה', תשמרם, תצרו מן הדור זה לעולם!» חיים לבקובסקי, כבר סבא

משל הצפרדע

על מאבקו של העולם הזה לקיום דו-שיח עם הפלסטינים.

אני מבקש לשלף את הקוראים בחוויה שחוויתי ביום השישי האחרון בביתו של אחד מידידי, היו שם החברה הטובים הרגילים ולפתע התעורר ויכוח על ריעותיו של העולם הזה (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקידמי:

מבול המעצרים

כמו השיטפון שירד השבוע משמים, כך מתעצם וגובר מבול המעצרים של שועי הארץ. הרושם הוא כי הריקבון אוכל בצמרת ומתפשט בה כסרטן: רפי לוי, המלך הכל-יכול של ירושלים,

8 24 36 38

וענונו

בכילאו

מרדכי וענונו הוא צימחוני, ופרקליט נדהב להביא לו סירות ומספן לו ספרים רבים ועיתונים ישנים. העיתון, סנדי מיימס, סנה לעורך-הדין אמנון זיכ-רוני, בבקשה שיחשש אותו. מבלי לדעת שזיכ-רוני כבר מייצג אותו.

אוי לעיניים

שכך רואות!

מיכתב הלשנה הוא שהביא למעצרו של הפרופסור, המומחה העולמי להשתלת קרניות, במחלקה בבית-החולים שלו מספרים על אווירה עכורה, על אופיו המתנשא ועל שתי המישפחות שלו.

רחל המרחלת מדווחת:

גליה אלבין נפרדה ממזמי רביד ולקחה בידה את זרי-החתונה של קלריטה ואייבי נתן (בתצלום) • ג'ק צימרמן אוהב את הארץ, וגם את רגיות ברדי • יגאל תומרקין ושועי יריב: מי הציע לנשק את ישבנו של מי? • אהבתו של מנהל מכון וינגייט • רחל מרחלת על כנה: אלו תבור, התנינים והדוגמנית רינת אלדר.

המדורים הקבועים:

מיכתבים — לבלבל את האויב
אגרת העורך — עיתונות וקריקטורות
תשקוף — יאכטה בשם שווי ימי
במדינה — חרוץ ממונטה כריסטו
הנרין — בדרך לרומניה
אנשים — חומרי-קריאה למישל חדר
ראיון השבוע — להצליח בניירורק
יומן אישי — אמא יש רק אחת
מה הם אומרים — פולנים
בלי נוסטלגיה

חשוד בשחיתות. הקבלן מוריס רג'ואן חשוד במעורבות בשוד-הבנק הגדול ביותר, זורח גהל, מבעלי חברת הסיגריות «דובק». נחקר בחשד של מירמת מיליונים, והפרופסור יצחק בן-סירא חשוד בגניבת קרניות עיניים מבית-החולים «בילינסון». להשתלה בחוליו הפרטיים. מי הבא בתור?

בחזרה מרומניה

כל הכבוד לחוזרים מן המיפגש הישראלי-פלסטיני. אך המילחמות הפרטיות בין העסקנים והמישחק הציני של הקומוניסטים גרמו לתוצאה עגומה. העולם הזה מנתח את הפרשה. שלב אחרי שלב.

טלפון

האימים

בעת שכתבת העולם הזה ריאיונה את ערנה, אשת בעל רובק העצור, צילצל הטלפון בבית מישפחת גהל. על הקו היה האלמוני, המתעלל בשופטים. כי פרקליטים ובאנשים מפורסמים. «בעלך מת!» בישר לבעלת-הבית. האם המטורף רף הוא איש-מישטרה, שיש לו גישה למספרו הטלפון בתיקי החקירה?

„גיתית נתנה לי“

יוסף מולר, ששחרר השבוע ממעצרו, מספר על יחסיו עם גיתית איזראילוב, שעדיין עצורה, ומתהדר בנוצות של תרנגול: «היא נתנה לי... מה שאשה נותנת לגבר... הייתי זקוק מאוד לפורקן».

משארם לניי'ורק

אריה («פלוגי») פלוגה, יורד ישראלי בני-יורק, מפליטי שארם-אל-שייח, מספר מה עשה לו הפנינו, ומכריז כי לא יתבייש לחזור לארץ — אם ייכשל שם בעסקים.

קולנוע

זה וגם זה — ברוגז עם מני פאר
לילות ישראל — קסטות גם
במאה שערים
חשבון נפש — עם מיכאל דקל
דף חדש — הנחיתה בארץ
תשבץ — גא יחיר (3, 3)
הורסקום — ונוס ומרקורי נסוגים
רחל המרחלת — הפרקליטה
והנישואין השניים

העולם הזה

כתבת השער האחורי:

הטרגדיה של גוגה

מעצרו של מוריס רג'ואן, הקבלן הירושלמי, היווה מכה קשה לאשתו. אשת-החברה גוגה. אך מכה זו קטנה כאין וכאפס לעומת הטרגדיה שפקדה אותה בצעירותה. «מאז, שום דבר כבר לא ישובור אותי», היא אומרת.

סרוסי היקר

פרשת השוחד הפוליטי היקרה ביותר במדינה: כיצד פוטרו מחברה ממשלתית עשרות עובדים, כדי לחסוך את מה שישולם תמורת סמנל אחד: אבנר סרוסי, המקורב לדוד לוי.

דקל: בין

חקירות למחלות

סגן שר-הביטחון, מיכאל דקל, גולל את חשבונות-נפשו באוזני העולם הזה — על החקירות, הכאבים, ההתנחלויות ועדותו הצמיה במשפט-הקרקעות. תוך כדי הראיון, נלקח סגן השר לאישפו בבית-החולים.

איש העסקים

ודוגמנית העירום

סיביל ראוך, דוגמנית פליבוי וכוכתב בסירטי אסקימו לימון קיבלה הצעת נ"י שואין מאיש-עסקים ישראלי, שבבעלותו חברת-ביטוח גדולה. עכשיו נותר רק שהוא ישתחרר מצרותיו ושהיא תתנייר.

סיכום מחלה

חיים אסא הוא מיקרה נדיר: גם עבר צינתור, שגרם לשיתוקו, גם הגיש תביעה נגד רופאיו, והוכיח בבית-המשפט שהתרש לו. סיפורו של «סיכום מחלה» ומיסמכים רפואיים מפורקים.

עירום ישראלי

מרדכי וענונו שימש כדוגמן עירום לציריים. זו ההזדמנות לערוך השוואה בין שלושה סוגי עירום מלא — גרמני, צרפתי וישראלי — ובין העיתונות האירופית לעיתונות הישראלית.